SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 20 MEI 1937

OP REIS MET DE NIEUWE AUTO

Kaboutertje Zilverster

LANGS een spoorlijn lag een uitgestrekt dennenbos. In de winter zag men er bijna niemand, behalve een enkel verdwaald konijntje of bonte kraaien. Maar in de zomer en vooral in de zomernachten was het er druk. Vleermuizen vlogen af en aan, kabouters werkten er hard. Konijnen uit de aangrenzende heide hielden er hun vergaderingen.

Zo nu en dan rolde er een trein langs de rand van 't bos. Alles wat er in leefde, spitste dan even de oren of dat doffe gerommel in de verte ook onraad betekende. Nooit had er nog iemand de durf gehad buiten het bos te gaan en te onderzoeken wat dat geluid veroorzaakte.

Bovenop rolden lange dozen op wielen hard voort.

Maar zoals overal, was ook onder deze bosbewoners een, die erg nieuwsgierig was en wel durfde.

Dat was kaboutertje Zilverster. Hij was nog heel jong. Zijn ouders dachten altijd, dat zijn nieuwsgierigheid wel vanzelf zou genezen en sloegen er geen acht op, als hun zoontje het anderen lastig maakte.

De ene dag kwam er een konijn klagen, dat Zilverster door het raam had gegluurd, juist toen de gehele familie aan tafel zat.

De volgende dag kwam er een kraai krassend het huisje van Zilverster's ouders binnen, om zijn nood te klagen.

Het kaboutertje had nieuwsgierig in het nest zitten kijken, juist op 't ogenblik dat vader Kraai van een lange reis terug was gekomen en liever alleen was met zijn familie.

Kortom, er ging geen dag voorbij of Zilverster was ergens op een moment, waarop men hem ver weg wenste. Maar eens op een dag zou hij gestraft worden door zijn eigen onnadenkendheid. En dat gebeurde zo:

Ook Zilverster luisterde altijd met aandacht naar het verre gerommel.

Eerst dacht hij vast en zeker aan onweer. Toen het dit niet bleek te zijn, liep hij na zijn avondboterham het bos in. Verder en verder dwaalde hij af van zijn huisje. Plotseling hoorde hij een snerpend gefluit en een dof gerommel, dat steeds naderbij kwam. Als aan de grond genageld bleef Zilverster staan, toen het geluid oorverdovend werd. Hij begon luid te jammeren en om hulp te roepen.

Het kaboutertje had nieuwsgierig in het nest zitten kijken ....

Van angst liep hij door, hij dacht in de richting van zijn huis te lopen, maar hij liep het gevaarte tegemoet.

Ineens stond hij onder aan een hoogte. Bovenop rolden lange dozen op wielen hard voort.

Bang en toch verbaasd keek Zilverster omhoog; dat was nu het geluid, dat ze altijd zo diep in het bos hoorden.

Intussen was het gevaarte in het donker verdwenen. „Wat zou dat toch zijn?" dacht Zilverster.

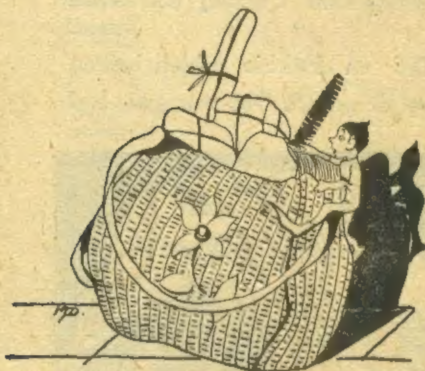
Hij klauterde de helling van de spoorbaan op en zag daar twee glinsterende strepen naast elkaar liggen.

Het waren de rails. Hier langs liep Zilverster door. Hij hoopte het rollende ding in te kunnen halen en het dan te bekijken. Maar in plaats daarvan kwam hij aan een heel groot huis, een station. Er was geen trein op dat

ogenblik en niemand op 't perron.

Zilverster bekeek alles eens.

Langzamerhand kwamen er mensen, omdat er weer een trein zou komen. Zilverster, die nog nooit een mens had gezien in zijn korte leventje, kroop verschrikt in een grote rieten mand met hengsels. Deze zat vol pakjes. Hier waande hij zich veilig. Tot zijn grote verbazing hoorde hij weer het geluid van dat rollende ding. Voorzichtig keek hij over de rand van de tas heen en zag het aankomen. De eigenares van de tas, een juffrouw met een klein kindje, nam haar bagage in de hand om in de intussen aangekomen trein te stappen. Zilverster zag, dat ze in

....kroop verschrikt in een grote rieten mand met hengsels.

een klein kamertje met banken kwamen.

Hij hield zich stil, want hij begreep, dat hij nu mee ging reizen.

Opeens voelde hij een hevige schok; de tas was in het bagagenet gelegd.

Zilverster was er haast uitgerold.

Nu hield hij zich stevig vast, want door 't schokken van de trein viel hij er haast weer uit.

Na een half uur rijden, hield de trein stil en stapte de juffrouw met de tas en het kindje uit.

Zilverster liet zich rustig meedragen. Hij besefte nog steeds niet, dat hij nu ver van huis was.

Thuis gekomen pakte de juffrouw de tas uit en tot haar grote verbazing sprong Zilverster er uit.

„Dat is aardig speelgoed voor mijn kindje," dacht ze en liet het kaboutertje aan 't kleintje zien, dat er blij naar greep. Zilverster spartelde om los te komen uit de hand, die hem vast hield.

Zo was Zilverster dus speelgoed geworden.

Het beviel hem niets in zijn nieuwe omgeving. Elke dag huilde hij in een stil hoekje en verlangde steeds meer naar zijn bos. Maar hoe moest hij er komen? Hij wist de weg niet naar de trein.

* * *

Totdat het op een goede dag lente werd en alle vogels, die uit de omliggende bossen naar de steden waren getrokken om voedsel te zoeken, weer aanstalten maakten om naar hun nesten terug te keren.

Onder deze was ook een kraai uit 't dennenbos van Zilverster. Deze had de opdracht van Zilverster's ouders meegekregen om hun kind te zoeken en mee terug te nemen. Het gehele bos was al afgezocht.

....en liet het kaboutertje aan 't kleintje zien, dat er blij naar greep.

Mijnheer Kraai keek daarom zorgvuldig rond in iedere tuin, die hij binnenvloog. Totdat hij werkelijk op een middag Zilverster achter een vensterruit zag zitten.

Hij vloog op de vensterbank

En voort ging 't weer, naar huis terug.

en tikte met zijn snavel tegen het raam om te beduiden, dat Zilverster buiten moest komen.

Gelukkig deed juist de juffrouw het raam open, om broodkruimels voor de kraai op de vensterbank te strooien.

Meteen wipte Zilverster er uit en omhelsde de kraai van vreugde.

Vlug at de kraai alles op en beval het stoute kaboutertje op zijn rug te klimmen. En voort ging 't weer naar huis terug.

Beneden zich zag Zilverster de trein rijden. Met de trein mee vloog de kraai naar 't bos terug.

Daar werd Zilverster met gejuich ontvangen.

* * *

Hij vertelde zijn groot avontuur aan ieder, die 't horen wilde, en beloofde meteen beterschap aan zijn ouders.

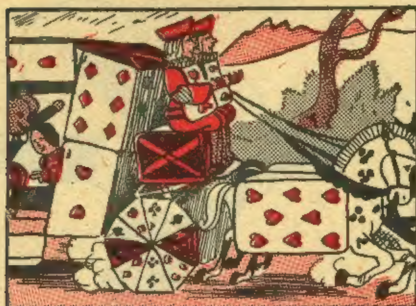
Hij was nog wel eens nieuwsgierig, maar als hij in de verte het gerommel weer hoorde, bedwong hij zich en werd een van de meest beminde kabouters uit 't bos.

MIES DEINUM

TED OP AVONTUUR

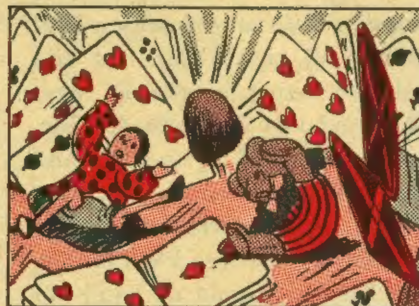
OP BEZOEK BIJ KIEKEBOE

Hop, hop, hop, in 't kaartenkoetsje
Ging het vlug, bergop, bergaf,
Ted genoot van 't heerlijk ritje;
De paardjes liepen op een draf.

In een bergpas, op de uitkijk,
Stond er Joko en keek toe,
Hoe de koets steeds naderbij kwam,
Naar het rijk van Kiekeboe.

Joko klom gauw op een bergrand,
Wierp naar 't koetsj' een zware steen.
Ted en Pukkie rolden beiden
Op de grond. Dat was gemeen!

„Wie heeft jullie hier geroepen?"
Riep Joko en gromde kwaad.
„Ik zal jullie wel vertellen,
Dat daarop de doodstraf staat."

't Tweetal werd door de bedienden
Van de boze toverkol,
Weggesleept in het gebergte,
Naar een diep en somber hol.

't Rook er sterk naar zwavelgeuren,
Vlammen spookten af en toe
Langs de wand, en rond een ketel,
Zat de familie Kiekeboe.

„Jullie gaan hier in die ketel,"
Gromde boos de toverkol.
Maar Ted sprong voor kleine Pukkie,
Riep: „Wat krijg jij in je bol?"

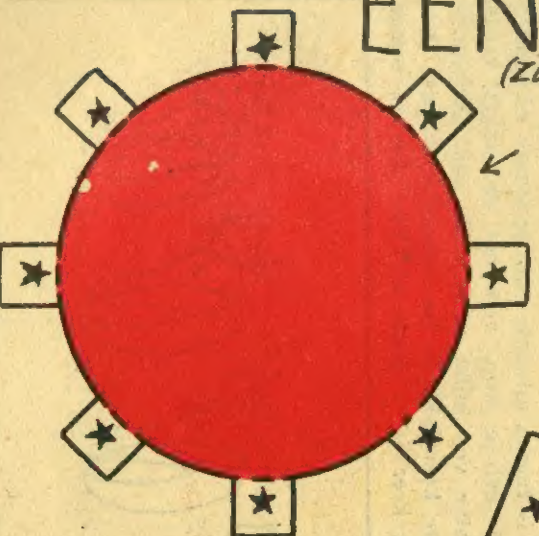
Ted sloeg toe en gaf het onmens
Onverwachts een flinke zet.
„Ga jij zelf maar even koken,
In dat hete berenvet."

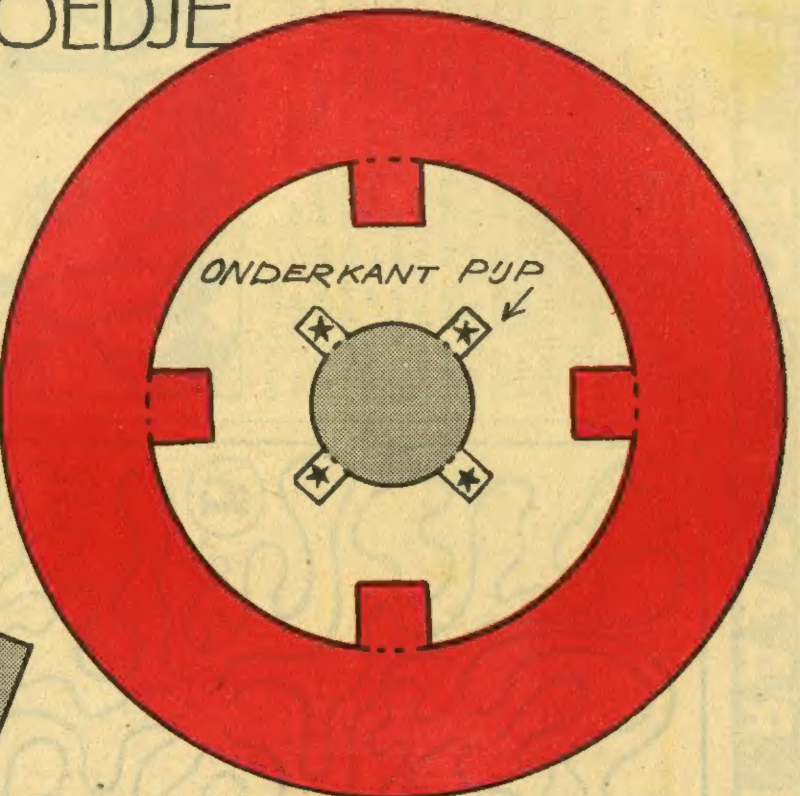

De toverkol stond voor de ketel,
En viel languit in 't kokend nat.
Ze sloeg met armen en met benen,
Bleef steken in het hete vat.

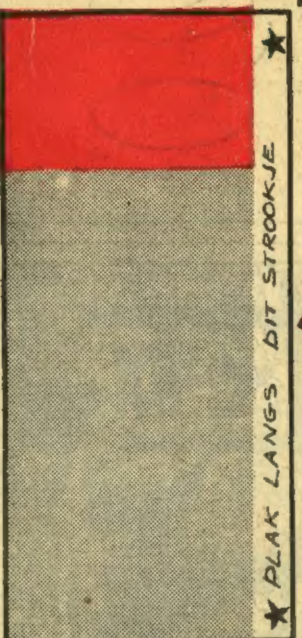
EEN POPPENHOEDJE

(Zie beschrijving op blz. 7)

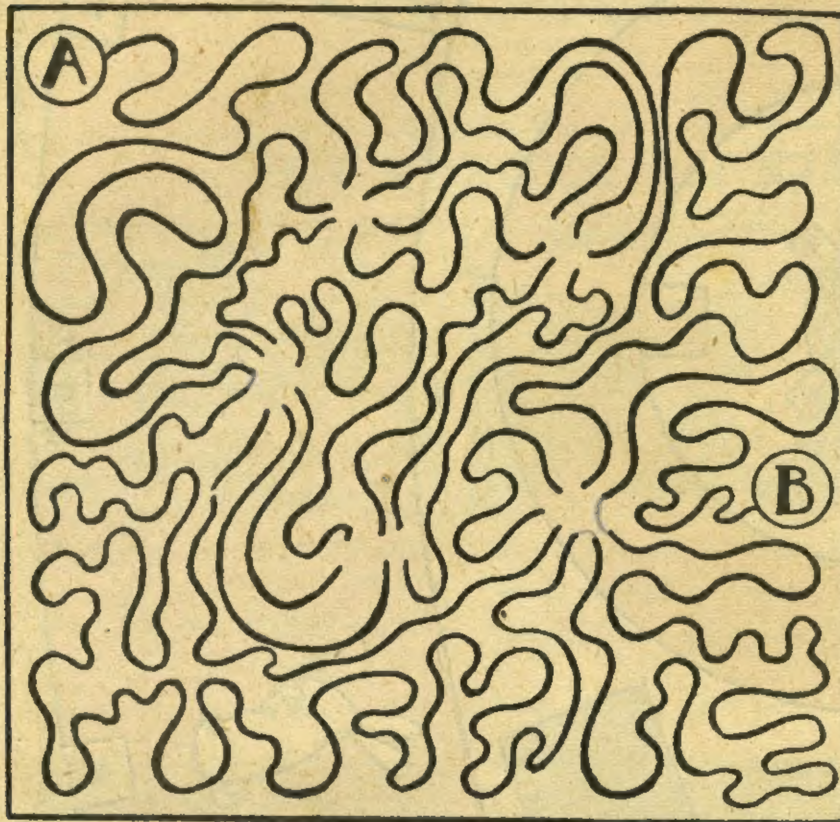

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

Stukjes en brokjes TRACHT nu van deze stukjes en brokjes één lijn te maken en wel zodanig dat je van A naar B kunt komen, zonder ook maar één keer een andere lijn te kruisen of twee keer over dezelfde lijn te lopen.

De vos en de hond

EEN jager was al de hele morgen op pad geweest en had nog geen wild gezien. Dat vond hij wel erg jammer en hij wierp nu en dan boze blikken naar zijn hond, alsof die de schuld van alles was. De hond zag wel, dat z'n baas kwaad was en bleef een flink eind uit de buurt, zodat de jager tenslotte geen wild zag en ook geen hond. Toch waren ze allebei in de buurt van den jager, niet alleen de hond, maar zelfs een grote, slimme vos. Kunnen jullie de beide dieren vinden op ons plaatje ?

Oplossingen vorig nummer

STER-OEFENING

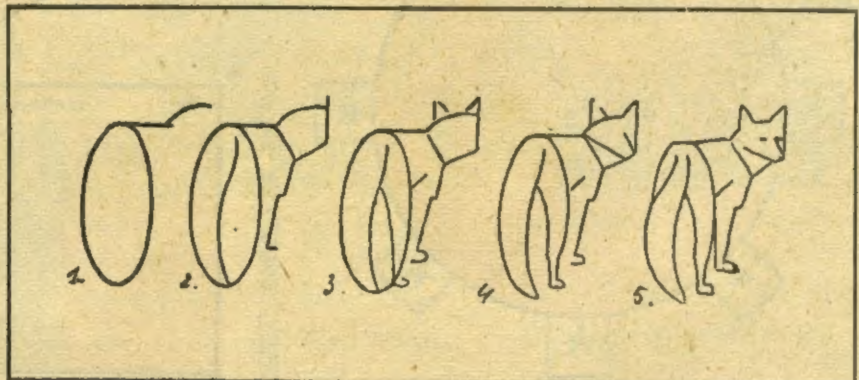
DE KAMPEERDER

Uit de tekenschool

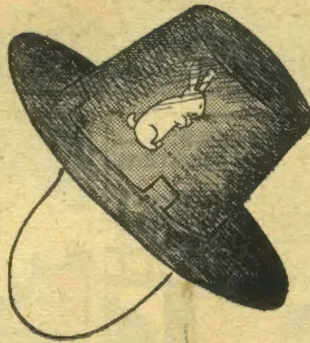
NU we 't toch al over 'n vosje hebben gehad, zou 't wel leuk zijn om zelf eens zo'n dier te leren tekenen, wat ? Moeilijk is 't heus niet, je moet alleen maar weten hoe je 't moet aanpakken.

Je begint natuurlijk met nummer 1. Een groot ovaal, boven een rechte streep en 'n boogje. In nummer 2 krijg je 'n stuk van de staart en de voorpoten. Goed uitkijken. No. 3 brengt iets van kop en achterpoten. In no. 4 heb je, onderaan, een stukje van dat ovaal weggewerkt, zodat er ruimte is tussen uiteinde van de staart en rechterachterpoot en in no. 5 heb je kop, voorpoot en staart verder bijgewerkt en kijkt meester vos jullie vriendelijk aan. Natuurlijk zal 't niet altijd de eerste keer lukken. De tweede keer gaat 't al veel beter en de derde keer is 't zeker af. Veel succes ermee.

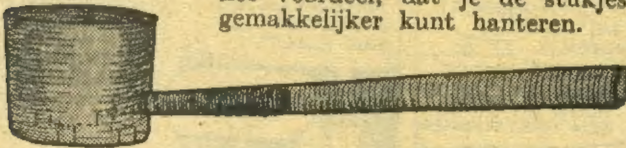

EEN POPPENHOEDJE

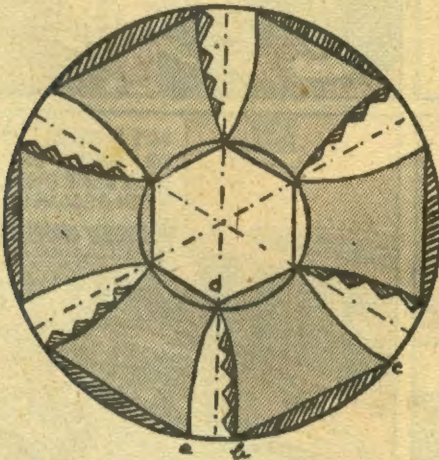
Bij de plaat op blz. 5

ONZE tekenaar brengt jullie ditmaal een gemakkelijk te vervaardigen model van een leuk hoedje en een pijpje. De vakjes met een sterretje en stippellijntjes moeten omgebogen worden, of op een vakje dat er precies bij past worden geplakt. Natuurlijk moet je hiervoor niet al te stevig karton nemen, want dan gaat het plakken en buigen niet zo goed. Als je 't hoedje klaar hebt, kun je 'r nog een klein elastiekje aan vast maken.Het is eigenlijk een poppenhoedje, maar je kunt 't ook wel zelf gebruiken. Ook kun je de tekeningen omtrekken op dubbele grootte bijv. en dan uitknippen. Dit geeft het voordeel, dat je de stukjes gemakkelijker kunt hanteren.

EEN ZESHOEKIG KORFJE

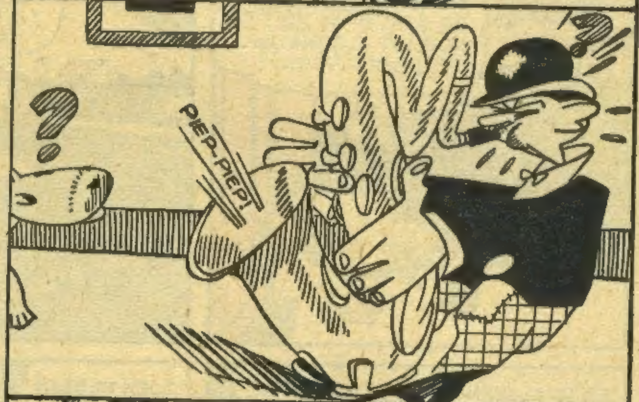

UIT karton is een zeer aardig korfje te vervaardigen. Gemakshalve geven we geen maten aan, zodat je 't zo groot kunt maken als je zelf verkiest. Alleen moet je de nodige verhoudingen in acht nemen. Je begint met het trekken van twee cirkels. Een buitenste en een binnenste. Dan deel je de oppervlakte in zes gelijke stukken die jullie de zeshoek geven. Dan trek je de dwarslijnen van de zeshoek, hier op de tekening aangegeven door stippellijntjes, en vervolgens de kanten van de zeshoek. Die kanten moet je een klein beetje insnijden in het karton, om het des te gemakkelijker te kunnen plooien. Daarna trek je met behulp van je passer de boogjes o-b en o-c, enz. Voor de beugel van het korfje neem je een stuk karton van 2 cm. breedte. De hoeken van het korfje kun je daarna beplakken met smalle reepjes gekleurd papier of strookjes linnen. Ook kun je op de zes zijkanten het een of ander leuke tekeningetje aanbrengen. Wie 't zorgvuldig afwerkt, zal er heus veel plezier aan beleven.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

DE LASTIGE SPAARPOT.

